न साहसैकान्तरसानुवर्तिना न चाप्युपायोपहतान्तरात्मना ।
विभूतयः शक्यतमाः समीहितुं नये च शौर्ये च वसन्ति संपदः ॥

त्वया च स्वबलोत्साहमवलोक्य साहसैकरसिकेन मया समुपन्यस्तेष्वपि मन्त्रेष्ववज्ञानं वाक्पारुष्यं च कृतं । अतो दुर्णीतिः फलमिदमनुभूयते ।

5 तथा चोक्तं । दुर्मन्त्रिणां कमुपयान्ति न नीतिदोषाः ।
संतापयन्ति कमपथ्यभुजं न रोगाः ।
कं श्रीर्न दर्पयति कं न निहन्ति मृत्युः ।
कं स्वीकृता न विषयाः परितापयन्ति ॥ ११६ ॥

ततो मयाप्यालोचितं । प्रज्ञाहीनोऽयं राजा । नो चेत् कथं नीतिशास्त्रक-

10 थाकौमुदीं वागुल्काभिस्तिमिरयति ।

यतः । यस्य नास्ति स्वयं प्रज्ञा शास्त्रं तस्य करोति किं ।
लोचनाभ्यां विहीनस्य दर्पणः किं करिष्यति ॥ ११७ ॥

तेनाहमपि तूष्णीं स्थितः । राजा बद्धाञ्जलिराह । तात अस्त्ययं ममाप-राधः । इदानीमवशिष्टबलोऽपि प्रत्यावृत्याहतो विन्ध्याचलं यथा गच्छामि

15 तथोपदिश । गृध्रः स्वगतं चिन्तयति । क्रियतामत्र प्रतीकारः ।

यतः । देवतासु गुरौ गोषु राजसु ब्राह्मणेषु च ।
नियन्तव्यः सदा कोपो बालवृद्धातुरेषु च ॥ ११८ ॥

विहस्य ब्रूते च । मा भैषीः समाश्वसिहि ।

शृणु देव । मन्त्रिणां भिन्नसंधाने भिषजां सान्निपातिके ।

20 कर्मणि व्यज्यते प्रज्ञा सुस्थे को वा न पण्डितः ॥ ११९ ॥

अपरं च । आरभन्तेऽल्पमेवाज्ञाः कामं व्यग्रा भवन्ति ते ।
महारम्भाः कृतधियस्तिष्ठन्ति च निराकुलाः ॥ १२० ॥